

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΑΝΙΣΚΟΣ (Λουκ. 18, 18-27)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στά Κολομόδια, στίς 24/11/1991)

1. Τό μεγαλύτερο λάθος

Στό σημερινό Εὐαγγέλιο ἀκούσαμε πώς ἕνας νεαρός εἶχε μεγάλο πόθο νά κληρονομήσει τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καί πῆγε στό Χριστό καί τοῦ εἶπε:

-Κύριε τί πρέπει νά κάνω γιά νά τήν κληρονομήσω τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν;

Ὁ Χριστός τόν ρώτησε, ἄν τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος ἀπάντησε, «τίς τηρῶ ἀπό τά νειάτα μου, ἀπό μικρό παιδί».

Τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε:

-Ἄν θέλεις νά γίνεις τέλειος καί νά τήν ἀποκτήσεις τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέ σιγουριά, ἄφησε αὐτά πού ἔχεις. Μοίρασέ τα στούς φτωχοῦς καί ἔλα νά γίνεις μαθητής μου, διδάσκαλος, κήρυκας, ἀπόστολος. Καί θά ἔχεις ἐκατό τοῖς ἐκατό σίγουρη τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, «ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανοῖς». Θά πάρεις ἕνα μεγαλύτερο θησαυρό στόν οὐρανό.

Ὅταν ἄκουσε τά λόγια αὐτά ὁ νεαρός, ἔφυγε λυπημένος γιατί εἶχε πολλά καί τά ἀγαποῦσε καί δέν ἤθελε νά τά στερηθεῖ.

Ἐδειξε βέβαια στήν ἀρχή μέ τά λόγια του ὅτι εἶχε πόθο βαθύ γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀλλά λοξοδρόμησε. Ἐχασε τό δρόμο.

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦμε τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ κακή ἀντίληψη. Ποιά εἶναι ἡ κακή ἀντίληψη; Τήν θεωροῦμε σάν νά εἶναι κάτι τό φτηνό. Κάποιο προβατάκι, κάποιο μικρό περιβόλι, κάποιο δωμάτιο, κάποιο αὐτοκίνητο τό πολύ-πολύ. Καί γι' αὐτό δέν εἴμαστε διατεθειμένοι νά θυσιάσουμε κάτι ἀπό αὐτά, γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μερικοί μάλιστα τήν θεωροῦν τόσο φτηνό πράγμα, ὥστε δέν εἶναι διατεθειμένοι, γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, νά κάνουν τό βράδυ προσευχή, νά πᾶνε τήν Κυριακή στήν Ἐκκλησία, νά νηστεύσουν τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευή...

Αυτό είναι τό μεγαλύτερο λάθος. Γι' αυτό ο σωτήρας και Διδάσκαλός μας, έλεγε: «Ή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ μοιάζει μέ ἕνα πολύτιμο θησαυρό, πού εἶναι θαμμένος σέ ἕνα χωράφι. Ὅποιος τό μάθει ὅτι σ' αυτό τό χωράφι εἶναι θαμμένο ἕνα λαγήνι μέ λίρες, πουλάει ὅ,τι ἔχει καί ἀγοράζει τό χωράφι. Γιατί; Γιά νά βρεῖ τήν λαγήνα μέ τά χρυσαφικά, πού εἶναι θησαυρός πολύτιμος. Ὅσοι τόν βλέπουν νά πουλάει ὅσα ἔχει, λένε πώς παλάβωσε ὁ ἄνθρωπος, γιατί τά πουλάει τήν περιουσία του, τήν πετάει. Ἄλλά αὐτός ξέρει τί κάνει. Ἀγοράζει τό χωράφι μέ τόν πολύτιμο θησαυρό καί γίνεται πάμπλουτος. Καί μετά οἱ ἄνθρωποι τόν μακαρίζουν καί λένε: «Αὐτό σημαίνει μυαλό, ἐξυπνάδα»

2. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀξίζει κάθε θυσία

Ἄς δοῦμε ἀπό τούς βίους τῶν ἁγίων τί σημαίνει μυαλό καί ἐξυπνάδα.

Μαζί μέ τόν ἅγιο μεγαλομάρτυρα Γεώργιο ἦταν καί κάποιος ἄλλος, πού ὅταν τοῦ εἶπαν πώς θά τόν βασανίσουν, ἐπειδή εἶναι χριστιανός, φοβήθηκε μή χαλάσει ἡ ἐπιδερμίδα του. Καί ἀρνήθηκε τόν Χριστό. Τί κέρδισε; Μέχρι πότε ἔζησε; Χόρτασε τόν κόσμο;

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἔμεινε ἀκλόνητος στήν πίστη καί βασανίστηκε ἕνα ὀλόκληρο μήνα.

Ποιός ἀπό τούς δύο ἀπόκτησε τόν πολύτιμο θησαυρό, τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ τήν ἀτελεύτητη;

Πῶς ὅμως φτάνει κανείς στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ἄς πάρουμε ἕνα παράδειγμα:

Ἔχουμε ἕνα καρποφόρο δένδρο. Αὐτό ἔχει ἀνάγκη ἀπό περιποίηση.

Ποιά εἶναι ἡ περιποίηση;

Νά τό σκάψουμε; Νά τοῦ βάλουμε λίπασμα;

Δέν φτάνει. Χρειάζεται κάτι περισσότερο. Ἄμα τό ἀφήσεις νά μεγαλώνει ἀνεξέλεγκτο, κάνει πολλά κλαριά καί ἀχρηστεύεται. Τί πρέπει νά κάνουμε; Νά τό κλαδέσουμε μέ ἐπιστήμη καί μέ γνώση. Καί τότε τό δένδρο ἀποκτᾷ διπλάσια ζωντάνια.

Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τόν ἑαυτό μας. Ὅταν ἀρχίσουμε νά τόν κλαδεύουμε, λίγο στήν ἀρχή, περισσότερο μετά ἀποκτᾷ ζωντάνια. Ὅταν

ἀφήσεις τόν ἑαυτό σου ἐλεύθερο, γεμίζει καρκινώματα. Ξεράδια. Ποιά εἶναι τά καρκινώματα;

Πρῶτα μπαίνει στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἡ λαχτάρα τῆς ἀπόλαυσης τοῦ κόσμου τούτου. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ὑποκύψει, παλιανθρωπεύει. Ἡ αἰσχύρτητα ἀπό τό σῶμα περνάει στήν ψυχή. Μετά χαλάει ὁ ἄνθρωπος. Καί ἀρχίζουν οἱ βλαστήμιες, ἡ κακία, ἡ καταφρόνηση. Δέν ἐνδιαφέρεται γιά τίποτε. «Ἐγώ νά διασκεδάσω», λέει, «ἐγώ νά περάσω καλά. Ἀπό κεῖ καί πέρα, τσιμέντο νά γίνουν ὄλοι καί ὄλα».

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς κλαδεύεται καί πῶς καλλιεργεῖται ὁ ἄνθρωπος.

Θά πᾶμε δυό αἰῶνες πίσω, σέ ἕναν ἅγιο. Ὀνομαζόταν Ἰωάννης. Καταγόταν ἀπό τήν Μονεμβασία. Ἦταν ἕνα παιδί δεκάξι χρονῶν, γυιός ἱερέα. Ὁ πατέρας του εἶχε πεθάνει πρῖν ἀπό λίγο. Ἡ παπαδιά ἔμεινε χήρα.

Κάνουν ἐπιδρομή οἱ τοῦρκοι καί πιάνουν αἰχμαλώτους γιά νά τούς πουλήσουν δούλους, νά βγάλουν χρήματα. Ὅταν βασιλεύει ἡ ἁμαρτία μέσα στόν ἄνθρωπο, πουλάει ὄχι μόνο ξένους ἀλλά καί τήν ἀδελφή του καί τήν μάνα του· καί τή γυναίκα του πουλάει μερικές φορές. Τά ζοῦμε αὐτά πράγματα καί τά ἀκοῦμε.

Πῆραν οἱ τοῦρκοι τήν παπαδιά καί τόν γυιό της τούς πῆγαν στή Λάρισα καί τούς πούλησαν δούλους. Ἐκεῖ ἕνας τοῦρκος ζήλεψε τό παιδί καί σκέφτηκε: «αὐτό τό παιδί πρέπει νά τό κάνω δικό μου».

Καί τοῦ εἶπε:

-Θά σέ πάρω δικό μου, παιδί μου, ἀλλά θά γίνεις τοῦρκος.

-Ἐγώ τοῦρκος; λέει τό παπαδόπουλο. Ἐγώ ξέρω τί εἶναι ὁ Χριστός καί τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί ξέρω ποιός δίνει τόν Παράδεισο καί ποῦ εἶναι ἡ αἰώνια ζωή. Δέν θέλω νά χάσω τήν αἰώνια ζωή γιά τήν πρόσκαιρη.

Ὁ τοῦρκος πείσμωνσε. Καί τό ἔδειρε. Ἀλλά δέν ὑπολόγισε ὁ Ἰωάννης τό ξυλοκόπημα. Ἐπειτα σέ καιρό νηστείας τοῦ ἔδινε μόνο καταλύσιμα φαγητά. Κρέας καί τά παρόμοια. Τίποτε ἄλλο. Ὁ Ἰωάννης ὅμως δέν τά ἄγγιζε καί ὁ τοῦρκος τόν ἄφηνε νηστικό. «Ἦ θά φᾶς κρέας ἢ τίποτε». Καί ἦταν περίοδος τοῦ δεκαπενταύγουστου. Τῆς Παναγίας. Μένει νηστικός μία ἡμέρα, μένει νηστικός δευτέρη... Ὁ πασᾶς ἦταν θηρίο ἐναντίον του, ἔτοιμος νά τόν σφάξει.

Πάει ἡ παπαδιά καί λέει στό γυιό της:

-Παιδάκι μου, λυπήσου τόν ἑαυτό σου, λυπήσου καί μένα τήν φτωχή. Ἄμα χαθεῖς καί ἐσύ σέ τί χέρια θά πεθάνω;

Τῆς ἀπαντάει ὁ Ἰωάννης.

-Μητέρα ἐγώ εἶμαι παπαδόπουλο. Ἐγώ τό νόμο τοῦ Θεοῦ τόν ἔμαθα. Ἐγώ ἀπό τόν πατέρα μου ἄκουσα τί εἶναι ἡ αἰώνια ζωή καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐπιτρέπεται μετά ἀπό τόσα πού ξέρω, νά κάνω τέτοιες παραβάσεις;

Συνεχίζει νά τόν τιμωρεῖ ὁ παῖς, τόν κλαδεύει περισσότερο, βλέποντάς τον ἀνυποχώρητο καί στό τέλος τόν ἔσφαξε. Πρίν τόν σφάξει εἶπε στήν μητέρα του πού ἦταν κοντά καί ἔκλαιγε:

-Μητέρα, ὅταν πεθάνω, μετά ἀπό τρία χρόνια, κάνε τήν ἀνακομιδή. Πᾶρε τά λείψανά μου καί νά τά πᾶς στήν πατρίδα μου. Νά τά βάλεις δίπλα στά κόκκαλα τοῦ πατέρα μου.

Πράγμα τό ὁποῖο ἔγινε. Ὅταν ἔκαναν ἀνακομιδή, μοσχοβολοῦσαν τά λείψανα του. Τά πῆρε ἡ παπαδιά καί τά ἔθαψε δίπλα στά λείψανα τοῦ παπᾶ, χωρίς νά δώσει σημασία στήν εὐωδία πού ἔβγαζαν. Μετά ἀπό μερικά χρόνια ξαναχρειάστηκε νά κάνουν ἀνακομιδή. Ὅταν ἔβγαλαν τά λείψανα τοῦ Ἰωάννη, μοσχοβόλησε ὁ τόπος ὅλος ἀπό τήν εὐωδία πού τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός, γιά νά πιστοποιήσει τί;

Τήν ἀγιότητα πού εἶχε ἀποκτήσει καί ὅτι κληρονόμησε τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί βρῆκε τόν πολύτιμο θησαυρό. Πῶς τόν βρῆκε; Μέ τό νά μήν νομίσει ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀξίζει ὅσο ἓνα πιάτο φαί, ἓνα κομμάτι κρέας, λίγη διασκέδαση, κάποια ἀπόλαυση τῆς νεότητος ἢ κάποια ἄλλη χαρά τῆς ζωῆς. Ἀλλά νά τήν θεωρήσει πολύτιμο θησαυρό, γιά τόν ὁποῖο ἀξίζει κάθε εἶδους θυσία.

3. Ποιόν βλάπτουμε μέ τή γκρίνια;

Στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα, ἔζησε στή Γαλλία μιά περίφημη ἠθοποιός, πού λεγόταν Εὐά Λαβαγιέρ. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη διασημότητα τῆς ἐποχῆς της. Καθόλου παράξενο, γιατί καί σήμερα πάνω ἀπό τούς πρωθυπουργούς, πάνω ἀπό τούς βασιλιάδες, πάνω ἀπό τούς μεγάλους εὐεργέτες του κόσμου, εἶναι κεῖνοι πού κλωτσᾶνε τό τόπι καί κεῖνοι πού τραγουδᾶνε. Οἱ θεατρίνοι καί οἱ ποδοσφαιριστές. Αὐτός εἶναι ὁ κόσμος.

Ἀλλά κάποια φορά, ἡ Λαβαγιέρ, ἦρθε σέ συναίσθηση. Μετανόησε καί ἔγινε πιστή χριστιανή καί μοναχή. Γιά τήν ψυχή της, γιά νά σωθεῖ. Κάποτε ἀρρώστησε καί βασανιζόταν. Πῆγε λοιπόν ἓνας παπάς νά τῆς διαβάσει μιά εὐχή καί νά τήν παρηγορήσει.

-Πονάω, πάτερ, πονάω πολύ, τοῦ λέει.

Ἀπάντησε ὁ παπάς:

-Μή φοβᾶσαι, ὁ πόνος ὅταν τόν ὑπομένουμε εἶναι κλειδί γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅταν ὑποφέρουμε καί λέμε: «δόξα σοι Κύριε γιά ὅλα, δός' μου ὑπομονή, ἔ, αὐτά τά λόγια εἶναι κλειδί γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Τοῦ λέει τότε ἡ Εὐα Λαβαγιέρ:

-Ἄμα πάτερ ὁ πόνος εἶναι κλειδί γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, παρακάλεσε τόν Θεό νά μοῦ δώσει ὄχι μόνο ἓνα κλειδάκι, ἀλλά ὁλόκληρη τήν κλειδοθήκη.

Τί ἤθελε νά πεῖ; Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι τόσο πολύτιμη, ὥστε προκειμένου νά τήν κερδίσω, ἀξίζει ὄχι μόνο νά ὑποφέρω αὐτό τό λίγο πόνο, ἀλλά ὅσος καί ἄν εἶναι, ὅσον καί ἄν θέλει ὁ Θεός. Αὐτή εἶναι ἐπίγνωση ἀδελφοί μου τοῦ πόσο ἀξίζει ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καί ἀληθινά μέγας ἄνθρωπος εἶναι, ἐκεῖνος πού ξέρει νά καλλιεργεῖ καί νά ξεπερνᾷ τόν ἑαυτό του γιά τή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Αὐτό εἶναι τό μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἀποκτᾶται ὁ Παράδεισος. Καί ἐμεῖς μερικές φορές γκρινιάζουμε καί μουρμουράμε στόν πόνο καί στίς θλίψεις καί χαλᾶμε τήν διάθεσή μας. Ποιόν ζημιώνουμε; Μόνο τόν ἑαυτό μας.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Παναγία Μητέρα του, τήν ἐλπίδα καί παρηγορία τῆς ζωῆς μας, νά μᾶς δώσουν φῶς.

Νά μᾶς δώσουν ὄρεξη καί δύναμη γιά νά ἀγωνιζόμαστε νά εἴμαστε πάντοτε ἐνωμένοι μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Καί ψυχικά ἐνωμένοι μέ τούς ἁγίους, μέ τούς ἐκλεκτούς του καί ὄχι μέ τόν κόσμο τῆς φθορᾶς, τῆς σαπίλας, τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀμαρτίας.

Εἶθε μέ τόν φωτισμό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νά ἀγωνιζόμαστε ὅσο μπορούμε περισσότερο γιά τά πνευματικά ἀγαθά. Ἀμήν.-